

ΟΙ ΑΡΜΑΤΩΛΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Ο ΝΙΚΟΤΣΑΡΑΣ

Ο γέρο-Τσάρας και ο γιός του Νίκος. Το λιεντχρέπουλο του Όλμπου και η Ίλιόδα. Μιά νυχτερινή τραγωδία. Ο Νικοτσάρας επί κεφαλής κλεφτών έστρατεύει στη Σερβία. Η έπική έξοδος. Ο Νικοτσάρας πειρατής. Πώς περιγράφει το θάνατό του ο Παπαδιαμάντης.

Σε μιá πλάγιá του δοξασμένου Όλμπου είνε το χωριουδάκι Γιαννινοτά. Στά χρόνια της Τουρκίας, ζούσε κεί ένας καλός κι άξιος νοικοκύρης, εύτυχισμένος μέσα στην οίκογένειά του ο καπετάν Τσάρας που είχε και τό άρματωλίκι του Βλαχολεϊβαδού. Ξέρετε φυσικά τι ήταν τό άρματωλίκι: Οί Τούρκοι ανεγνώριζαν τους ισχυρούς Έλληνας του καιρού εκείνου εις κατεταναύους και προστάτες του τόπου τους. Αναγάζονταν δηλ. να χριδεύουν τά λιοντάρια. άφου δεν μπορούσαν να τά βάλουν στο κλουβί. Οί άρματωλοί ζούσαν ήσυχα, εφύλαγαν τάχα τό δεσφέγια (στανό) από τους λιηστάς, αλλά και δεν άφηναν νά πατήση Τούρκου ποδάρι στο άρματωλίκι τους.

Ο μεγαλύτερος γιός του καπετάν Τσάρα, ο Νίκος — γεννημένος στά 1770 — μάθαινε γράμματα στο μοναστήρι της Άγίας Τριάδας. Έκει έδίδασκε τή Έλληνοπούλα ο περίφημος πάτερ Άνθιμος, ο σοφός και πατριώτης «διδάσκαλος τοΰ Γένους». Ο Νίκος Τσάρας, γιός και έγγονος κλεφτών, είχε τόσο προχωρήσει σά γράμματα, πού ο διδάσκαλος του ήταν ένθουσιασμένος. Στά άρχαία Έλληνικά μάλιστα κ τόρθωνε νά διαβάξη την Ίλιόδα στο πρωτότυπο, και μέ τήν ψυχή φλογισμένη ν' απαγγέλλη απέξω τους Όμηρικούς στίχους του ήρωϊκού τους άθλους τών ήρώων.

Έξαφνα οί Τούρκοι κοιταμπάσηδες του Βλαχολεϊβαδού επεχείρησαν νά δολοφονήσουν τό γέρο-Τσάρα. Ήταν νυχτα χειμωνιάτικη. Ο Τσάρας εσώθηκε μέ τό ξέξη τεχνάσμα: Έπειταξε γρήγορα ένα όμοιωμά του — ένα άνδρείκελο ντυμένο όπως αυτός — και τό κρέμασε από τό παράθυρο στη γη. Οί δολοφόνοι, πού είχαν στήση καρτέρι, νομίζοντας ότι ήταν ο Τσάρας έπυροβόλησαν. Τό άνδρείκελο έπεσε χάμου, κι ένδο οί Τούρκοι όρμησαν γιά νά του πάρουν τό κεφάλι, ο Τσάρας έφευγε από την πίσω πόρτα του σπιτιού του, μαζί μέ τό γιό του και τρία παλληκάρια του.

Και έτσι ο Νίκος, σέ έποχή πού άζόμη δεν είχε άνθισει γένη στο παρθενικό του πρόσωπο, άφησε την Ίλιόδα, γιά νά ζωστή τό σπαθί τών ήρώων της. Σε μιá μάχη ο γέρο Τσάρας σκοτώθηκε, και λένε ότι ο γιός του έκοψε τό τίμιο κεφαλι του πατέρα του, γιά νά μην πέση στά χέρια τών Τούρκων και μαγαρισθεί.

Έγινε λοιπόν ο γιός καπετάνιος, κι από τότε οί Τούρκοι του Βλαχολεϊβαδού αναγάζστηκαν να ζωράσουν γιά πάντα. Ο Νικοτσάρας (μ' ένα όνομα) ήταν ο τόμος τους.

Στά 1807 ή Σερβία είχε επαναστατήσει. Ο άρχηγός του άγώνος της Κασαγώγγης έστειλε γράμματα στους κλέφτες της Ρουμλίας ζητώντας τή βοήθειά τους. Τά λόγια του Σέρβου άρχηγού κλησαν στην καρδιά τών Έλλήνων. Κοιτά στο Καρατενίσι μαζεύτηκαν οί καπεταναίοι του Βιλτίου, τών Άγρόφων, του Λιδορτζιού, της Λιτσουρας, τών Χιστιάν, του Όλμπου, 550 παλληκάρια, ένα κι ένα. Άρχηγό τους διαλέξαν τόν πιο νεό και πιο άντροίο άπ' όλους τόν Νικοτσάρα, τόν τραγουδήμενο:

Ποιός τολμάει στην καρδιά και σίδερο σά στήλη ποήταν λουλούδι σά βουνά, στους κάμπους κηπαριοί!

Ο Νικοτσάρας ήταν ψηλός και όμορφος. Είχε τήν όμη εύγενική, αλλά και μέ άποια άγριάδα. από τό καθημερινό πάλημα μέ τό θάνατο. Τρέχοντας προπόσε νά φτάση τό γρηγορότερο ατι, και πηδούσε έφτά άλογα στη σειρά! Οί Άρβανίτες ένόμιζαν ότι δεν τών πιάνουνε τά βόλια, αλλά γλιστρούν πάνω στο δέρμα του. Η φρορεσιά του, ή πλούσια χρυσοζέντηη, τά φημισμένα άσημάρματα του — τό περίφημο δαμάσκι σπαθί του και τό νταλιάνι του — τού έδιναν μία επιβλητική εμφάνισι πού τή θαύμαζαν κι αυτοί οί γέροι άρματωλοί.

Η έστρατεία τών 550 κλεφτών γιά τήν επαναστατημένη Σερβία άρχισε άμέσως. Μέ τό Νικοτσάρα επί κεφαλής, πέρασαν τά παλληκάρια στη Σκιάθιο και από κεί στη Μακεδονία. Ο Πασσάς της Θεσσαλονίκης μολίς τούφαθε αυτό έστειλε και ρώτησε τό Νικοτσάρα «ποιός είνε και πού πηγαίνει;» Ο Νικοτσάρας απάντησε ότι στέλνεται από τόν Άλή Πασσά νά βοηθήτη τό γιό του Μουχάτζι πού έγινε πόλεμο μέ τους Ρώσους στη Βουλγαρία. Είχε μάλιστα ήρώσει

και μπαϊράκια Τούρκικα γιά νά ξεγελάση τους Τούρκους, κι έτσι ο Νικοτσάρας κατώρθηκε νά περαση προς τάς Σέρβιας. Έξαφνα όμως οί Τούρκοι κατάλαβαν τήν πονηρία του. Μα κι ο Νικοτσάρας ειχνει πιά τά κόκκινα μπαϊράκια και σηκώνει γαλινολευκη τή σημαία του Σταυρού. Τρεις χιλιάδες Τούρκοι τής κληνηγούν. Οί 550 κλέφτες ποχωρούν, ανεβαίνουν τήν κοιλιά του Νέστου φτάνουν στο όρος Ρίλο. Έδώ ταίχως από σπαθιά και πέτρινος ποταμός 15 χιλιάδων έχθρών τους φράζουν τό δρόμο. Άδύνατον νά προχωρήσουν. Άποφασίζουν λοιπόν νά γυρίσουν στα γνόρμα μέρη της πατρίδας. Ο γυρισμός τους ήταν γεμάτος κινδύνους και θύμιζε τήν επιστροφή τών στρατιωτών του Ξενοφώνος προς τήν Ελλάδα τή μυριοπόθητη.

Ο στρατός του Νικοτσάρα κατεβαίνει προς τή θάλασσα, πολεμώντας νυχτα και μέρα. Τέλος φτάνει στον κόλλο της Κοιτέσσας. Έδώ έπρεπε νά τους περιμένη ο Ρωσικός στόλος του ναύρχου Σινιάβιν, γιατί ή Ρωσία βοηθούσε τή Σερβική Έπανάστασι, και είχε υποσχεθεί νά στείλη τά πλοία της νά παραλάβη τους Έλληνες, αν υποχωρούσαν. Άλλ' ο στόλος δεν ήταν εκεί. Οί κλέφτες λοιπόν είχαν μπροστα τους τήν πλατεία θάλασσα, πίσω τους τούς έχθρους χιλιάδες και δεξιά τους τόν ποταμό Στρομιάνα, βαθύ πλατύ, άδιάβατο. Άλλο μέρος νά περάσουν δεν ήταν παρμ τό γεφύρι του Πράβι, τό πολυθρόλο, χιλίων βημάτων μακρός. Στις δύο του άκρες είχε σιδερένες πύλες, φραγμένες δυνατά και δεμένες μέ διπλές αλυσίδες.

Τοια μερόνυχτα πολεμούν οί κλέφτες — μπροστά ο Νικοτσάρας — μέ τό γκαταγάνι του — σκίζουσι τά πλήθη τών Τούρκων, σκοτώνονται οί μισοί και τέλος 250 φτάνουν στη γέφυρα. Δεν έχουν πιά μπαρούτι, μάχονται μόνο μέ τά σπαθιά, γιά μιá απλησιμένη έξοδο. Τό αίμα τρέχει ποτάμι. Σπάζουν τέλος τες πόρτες και χύνονται ακρότητοι στο γεφύρι, όρημνικοί, σάν τόν ποταμό πού τρέχει από κάτω!.. Σπάζουν και τες άλλες πόρτες, διασχίζουν τους εκεί παρατεταγμένους Τούρκους και — όσοι γλύτωσαν — τραβούν κατá τό Άγιον Όρος. Μετριούνται. Έμειναν μόνο 153 ζωντανοί, άλλ' οί περισσότεροι λαθρομένοι, κι άλλοι άρρωστημένοι άπ' τες καουχίες Ο Νικοτσάρας, ο άρχηγός της άεσθαύμαστης αυτής έστρατείας, δίνει τότε τό σύνθημα του γυρισμού στον Όλμπο, όπου φτάνουνε μόνο 52. Τόσοι έμειναν από τους 550!..

Ο Άλή Πασσάς, όταν έμαθε τήν έστρατεία του Νικοτσάρα, τού πήρε τό άρματωλίκι του Βλαχολεϊβαδού και τόδωσε στο Βλαχοθόδωρο. Τότε ο Νικοτσάρας, απεφάσισε νά γίνη πειρατής! Άρμάτωσε ένα καράβι και γίνηκε μάζο φάντασμα γιά τους Τούρκους πού ταξίδευαν στη Θεσσαλονίκη. Έρριμαζε τά παράλια τους, μαζί μέ άλλο φοβερό πειρατή, τό Γιάννη Σταθά.

Ο Νικοτσάρας σκοτώθηκε στη Σκύρο. Ο άείμνητος διηγηματογράφος Παπαδιαμάντης μάς περιγράφει τό θάνατό του έτσι: «Ασπρος τό τόπι νά σαλιη, τό καρδί του Νικοτσάρα έπαιόνθηκε με τή Τουρκική φραγάδα, ξάρτια μέ ξάρτια, σάν δυο καρές γαϊόνισες, πού μαλλώνουν και πιάνονται μαλλιά μέ μαλλιά. Μα ο Νικοτσάρας μέ τό μπαλά του έσπασε τους γάντζους, κι έκοψε τά παστούνια του Τούρκου, κι έβλίπτεσε τό καράβι άπ' τά δόντια του θειοθ. Μα τήν τελευταία στιγμή, εκεί πού κινούσαν οί δικοί μας, και τό μπουλούκι τού Ρωσικού άφρόναζε βρίζοντας τήν πίστι των Τούρκων, ένα βόλι τού ήλθε τού Νικοτσάρα κι έχρόθηκε στην κοιλιά του, και τόν λάβωσε βαθιά. Μα τό παλληκάρι τό καλό είνε παλληκάρι και στο θάνατό του. Μ' έφαγαν τά σκυλλιά!» είνε μιá και σφιγγοντας τά δόντια, βαστώντας μέ τό βόλι τή σωδικιά του, πού έβροντάει άπ' τή κοιλιά, βαστώντας μέ τό χέρι τήν γρήχη του, πού τού έφηνε από τό στόμα, επρόφρασε και είνε:

«... Τήν ήμέρα πού τους έφτασε ή άρμάδα μέ τό τουρκικο κι άσκούο, ήταν μαχαδός ο Νικοτσάρας κι ο Σταθάς.

Και σαν τους έκοριζαν οί Τούρκοι τρεις κανόνες άναγες τό τουφέκι, κι άρμος τό τόπι νά σαλιη, τό καρδί του Νικοτσάρα έπαιόνθηκε με τή Τουρκική φραγάδα, ξάρτια μέ ξάρτια, σάν δυο καρές γαϊόνισες, πού μαλλώνουν και πιάνονται μαλλιά μέ μαλλιά. Μα ο Νικοτσάρας μέ τό μπαλά του έσπασε τους γάντζους, κι έκοψε τά παστούνια του Τούρκου, κι έβλίπτεσε τό καράβι άπ' τά δόντια του θειοθ. Μα τήν τελευταία στιγμή, εκεί πού κινούσαν οί δικοί μας, και τό μπουλούκι τού Ρωσικού άφρόναζε βρίζοντας τήν πίστι των Τούρκων, ένα βόλι τού ήλθε τού Νικοτσάρα κι έχρόθηκε στην κοιλιά του, και τόν λάβωσε βαθιά. Μα τό παλληκάρι τό καλό είνε παλληκάρι και στο θάνατό του. Μ' έφαγαν τά σκυλλιά!» είνε μιá και σφιγγοντας τά δόντια, βαστώντας μέ τό βόλι τή σωδικιά του, πού έβροντάει άπ' τή κοιλιά, βαστώντας μέ τό χέρι τήν γρήχη του, πού τού έφηνε από τό στόμα, επρόφρασε και είνε:

— Σურτρώφια! πάστε και καθήστε με άπάνω στο καράγι... γιά νά μην τό καταλάβουν τά σκυλλιά πώς μ' έσκότωσαν και πάρουν θάμ-

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ...ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ!

Το χωριό Μπλάγκουντ στην Μινεσότα της Αμερικής, υπήρξε κενό ολίγου καιρού το θέατρον ενός περιεργατάτου γεγονότος. Πρό πολλών ετών κατοικούσε σ' αυτό χωριό αυτό ένας σιδηρουργός ονόματι Σμιθ, ο οποίος μιά μέρα αρρώστησε και σε λίγο πέθανε. Τήν κηδεία του την ακολουθήσαν πολλοί ως το νεκροταφείο που απέιχε δυό χιλιόμετρα απ' το χωριό. Καθώς όμως προχωρούσαν προς την πόλιν των νεκρών, πέρασε ξαφνα ένα αυτοκίνητο, το οποίο έκαμε τα άλογα της νεκροφόρου να αφηνιάσουν, να πετάξουν τον άμαξά κάτω και να φήκουν μόνα τους σέρνοντας το φέρετρο μαζί τους προς τα χωράφια όπου έχαθην αντελώς τά ίχνη τους.

Σε μιά ώρα όπως περίπου οι κάτοικοι του χωριού που είχε αναστατωθή από αυτό το συμβάν εβαν με μεγάλη τους έκπληξη, ή ότοια άμέσως σχεδόν μετεβλήθη σε τρόμο, την νεκροφόρο να γυρίση πίσω και στη θέση του άμαξά να κάθεται ο...κηδευθεις σιδηρουργός!

Ενθρομοι και σταυροκοπούμενοι οι χωρικοί τόν έπλησίασαν σιγά-σιγά τόν...μαγαρίτην, ο οποίος τους διηγήθηκε τά εξής: 'Αφού τά άλογα, αφηνιασμένω καθώς ήταν έφρεσαν άρκετό διάστημα, έφουσαν ξαφνα τό άμαξί σ' ένα γανιάκι και ύστερα έστάθηναν. Χάρη τόν δυνατό αυτό τράνταγμα, ο Σμιθ μπήκεσε να συνέλθη, γιατί άπλούστατα δην είχε πεθάνει, αλλά είχε πάθει από νεκροφάνεια!...

Η έκπληξις τού ήταν φυσικά μεγάλη όταν είδε πού βρισκόταν, μπήκεσε όμως ν' ανακτήση γρήγορα την ψυχραιμία του, να τά βάλη πάλι όλα εν τάξει και να φέρη τό άμαξί πίσω στο χωριό!...

Ο ΛΟΓΑΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΣΣΟΝΕ

Ο διευθυντής ενός Παρισινού θεάτρου έπισκεψήθηκε μιά μέρα στο άτελιέ του τό διάσημο ζωγράφο Μείσσονιέ, ο οποίος, ως γνωστόν, ζωγράφιζε μόνον μιζρές είνους, και τόν ρώτησε άν μπορούσε ν' άναλοβη νά του ζωγραφίση την αύλαία του θεάτρου του και νά του όρίση και την άμοιβή του.

Ο Μείσσονιέ άφησε τόν διευθυντή νά τελειώση και έπειτα τόν ρώτησε:

- Έχετε ιδή ποτέ σας τέτοιες εικόνες μου;
- Ό! ναι, είχε εκείνος, αλλά ή εικόνας σας μου είχε άδιάφορος. Έγώ θέλω τό όνομά σας μόνο, γιά νά μπορέσω νά προσελκύσω τό κοινόν.
- Πόσο μεγάλη θέλετε να είνε ή αύλαία; ρώτησε ο ζωγράφος.
- Περίπου δεκαοκτώ μέτρα πλατιά ν' ή δεκαπέντε μέτρα.
- Ο Μείσσονιέ πήρε τότε ένα μολύβι και έκανε ένα λογαριασμό.
- Όταν τελείωσε είχε στον διευθυντή με δλη του την σοβαρότητα.
- Έκανα τόν λογαριασμό μου και βόηχα ότι ή εικόνας μας πουλιούταν άγδοήγντα χιλιάδες τό μέτρο. Η αύλαία σας λοιπόν θά έκόςτει άναλόγως τού μεγέθους της 21.500.000 φράγκα! Έπειδή όμως για να ζωγραφίσω εικόσιπέντε πότους χρειάζομαι ένα χρόνο, θά χρειάζομουν... έκατόν ενενήντα χρόνια για νά ζωγραφίσω την αύλαία! Έπρεπε λοιπόν να έχετε έρθει νωρίτερα, άγαπητέ μου κύριε, γιατί τώρα πιά είμαι πολύ γέρος...
- Ο Διευθυντής τού θεάτρου φεύγει κι' άκόμα φεύγει!...

ρος... γιά νά μην τό μάθουν κι' οι δικοί μας και δειλιάσουνε. Καθώς τους είχε τό κόμμα, και τόν ακούμιχαν μοσποθαμμένο στο κατόπι... κι' οι Τοῦροκι βλέποντας απ' άπύκον, έπρόμαζαν κι' έλεγαν: «Τόσος οεί! Τόσος οεί!» «Ο Καπτανίος Τόσος! ο καπετάνιος ο Τόσος!» Κι' οι δικοί μας απ' τάλλα καρβία, δην τό πήραν μυροδιά, κι' εστάθησαν άνδρειωμένοι, κι' έδιωξαν την Τοῦρική άρμάδα. Κι' όταν ή άρμάδα έγινε άφανη, τότε τό έμαθαν κι' έγύρισαν πίσω στο νησί μας, γιά νά δάγουν τόν Ν. κοτσόρα, πού πέθανε καρτώντας με τά χέρια τ' άντερα του γιά νά μη γυθούη, με τά δόντια τη ψυχή του, γιά νά μη φύγη. Κ' ήσαν και τόν έθαφιν κάτω στο Λεζοντι, κοντά στην Άμμο, στο γιάλο, και τότες τού βγάλανε και τραγοδιό:

... Καί κίνοεσ πού φοβήκε και όλοι τ' εν έτρέμαν
 επήγας και τον θάψανε στον Λεζοντιού τό ρέμμα.»

Άκόμη και σήμερα οι Συρριανοί δείχνουν ένα σωρό από πέτρες και λένε ότι είνε «Ο τ ά φ ο ς τ ο ὕ Ν ι κ ο τ σ ά ρ α».

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Χέρτφορντ πού άγόραζε ένα μέγαρο... για νά μη τού χαλάσουν τόν ύπνο!... Ο Θεός και ο πρεφής του. Ο Άμασις και ή λεκάνη του. Ένα καλό μάθημα προς τους Αιγύπτιους. Τι ήσθάνετο ο Βεσπασιανός ψυχραγαγών. Η περιπέτεια τού κόμητες Φλαμαρέν. Οι φανταστικές ληστειά. Περι τίνες έπρόκειται.

Ο βαθύπλοτος λόρδος Χέρτφορντ είχε νοικιάσει κάποτε, και διέμεινε σ' ένα μέγαρο στην οδό Λαφίτ. Ένα πρωί, ένώ κοιμόταν, ο ύπνηρέτης του τόν εξύπνησε έσπευσμένως και τόν έπληροφόρησε ότι είχαν φτάσει μερικοί άγνωστοί του κύριοι γιά νά έπισκεφθούν τό σπίτι.

- Τό σπίτι; ρώτησε ο Χέρτφορντ άνοιγοντας με κόπο τά μάτια του. Μά τό έχω νοικιάσει εγώ!
- Μάλιστα, μυλόρδε... Ο ιδιοκτήτης όμως θέλει νά τό πουλήση, κι' οι κύριοι πού ήθθαν νά τό έπισκεφθούν είνε άγορασταί.
- Ο Χέρτφορντ σκέψθηκε λίγο και τέλος είχε στον ύπνηρέτη του:
- Πες στον ιδιοκτήτη ότι άγοράζω εγώ τό σπίτι αυτό όσο θέλει. ύπό τόν όρον όμως νά μ' άφήση τώρα ήσυχο νά κοιμηθώ!...

Κατά τους τούς πρώτους αιώνας τού Μωαμθανισμού, κάποιος μοαμεθανός ισχυριζε ο ότι ήταν...ο Θεός!... Δεν φοβάσαι, τού είπαν, μήπως σε σκοτώσουν και σενα όπως σκοτώσαν πέρσι και κάποιον πού ισχυριζέτο ότι ήταν προφήτης, σταλμένος απ' τό Θεό!... Καλά τού ζάναν και τόν έσκότισαν, άπήνησαν άπαθώς ο μοαμεθανός. Έλεγε ψήματα. Δεν τόν...είχα στείλει εγώ!...

Όταν ο Άμασις έγινε κύριος όλης της Αιγύπτου, επί της όποιας έβασίλευε επί σαράντα χρόνια, οι Αιγύπτιοι δην ήθελαν νά τόν άναγνωρίσουν λόγω της ταπεινής καταγωγής του, και δυστροπούσαν στην έκτέλεση τών εντολών του. Ο Άμασις πειράχθηκε πολύ γιά την περιφρονητική τους αυτή στάσι και άπεφάσισε νά τους δώση ένα καλό μάθημα. Έπήσε λοιπόν μιά δλόχρονη λεκάνη στην όποιαν συνήθιζε νά πλένν τά πόδια του ύστερ' απ' τό δείπνον, την ανέλυσε και με τό χρυσόφι της κατσκευάσε ένα μικρό είδωλο. Οι Αιγύπτιοι τότε έπισπασαν νά προ κυνηγήσουν τον νέο Θεό. Ο Άματις πλέον θεωρούν κατάλληλη την ευκαιρία παρουσιάστηκε έμπρός τους και τους είπε:

- Τό είδωλο αυτό έγινε από μιά λεκάνη, μέσα στην όποια έπλενα τά πόδια μου! Μολταύτα έσείς ήθατε νά τό προσκυνησετε, άδισφορούντες γιά την προέλευσί του. Γιατί λοιπόν ή προσλευσις και ή καταγωγή ή ιδιική μου σας πειράζει; Γιατί λοιπόν δην θέλετε νά με προσκυνήσετε; Είμαι βασιλεύς! Τι ήμουν πρώτα; Τι σας ενδιαφέρει; Μήπως και τό είδωλο δην ήταν μιά κοινή λεκάνη!...

Όταν ο Βεσπασιανός ψυχραγαγόςσε τόν έρώτησαν τί αισθανόταν.

- Νοιώθω νά γίνωμαι, σιγά-σιγά, Θεός! τους άπάντησε.

Ο κόμης ντε Φλαμαρέν, παρνούσε κάποτε από τό δίσκος τού Φονταμεμπλό, πηγαίνοντας στο Παρίσι γιά μιά ύποθεσή του, όταν κοντά στον δέμοσιο δρόμο, συνηντήθη με μερικούς ανθρώπους, οι όποιοι έφαινόnton ύποπτοι και επικίνδυνοι.

- Ο κόμης τά έχασε.
- Πάει! Θα με σκοτώσουν!... σκέψθηκε και τοιμάστηκε νά πωλήση άκριβά τή ζωή του.
- Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του, όταν ο ένας από τους ύποτιθεμένους «ληστές» τόν έπλησίασε και τού είπε μοστηρωδώς:
- Έάν δεχθήτε ν' άπουσηθήτε άμέσως, θά σας δώσω διακόσια λουδοβίγια!
- Διάβολε!... σκέψθηκεν ο κόμης. Είνε ή πρώτη φορά, πού άντι νά μου ζητούν λεπτά μου προσφέρουν-και ποιοί; Μιά πσειρά να κοποίω!...
- Είνε πολύ λίγα κύριοι...
- Οι άγνωστοί τότε παραμέρισαν σε μιά γανιά και έκαμαν ένα πρόχειρο συμβούλιο. Σε λίγο, ο άνθρωπος πού είχε μιλήσει πρώτος στον κόμητα τόν πλησίασε και τού είπε:
- Έστω: σας δίνουμε πεντακόσια λουδοβίγια, άποσύρεσθε!
- Με πεντακόσια, μάλιστα! άπήνησαν ο κόμης.
- Και ήμ' έπος ήμ' έργον. Του έμέτησαν άμέσως τό ποσό, άνέβηκε πάλι στο άλογο του και έφυγε.

Στό δρόμο τού κάκου προσπεύουσε νά ξεηγήση την άλλόκοτη περιπέτεια του. Καί μόνον όταν έφτασε στο Μελάν μπήκεσε νά μάθη τί άκριβώς είχε συμβεί. Τά πρόσωπα πού είχε συναντήσει δην ήσαν ούτε λησταί ούτε κακοήγοι. Ήσαν άπλούστατα άγαθότατοι χωρικοί, οι όποιοί πήγαν γιά νάγοράσουν κάποιον τιφλίκι πού είχε τευθ στή πειστηρηασμο. Συνέβη όμως ή εξής παρεγγήγησι. Τόν πήραν στην άρχή γιά επικίνδυνο άντίπαλο, πού θα έπλειδοούτοσ κατά την ώρα τού πλειστηρηασμού και έσπενσαν νά τού δώσουν οσα χρήματα τούς εξήγησε γιά νά τόν άναγκάσουν νά παραιτηθ ή τών σχεδίων του και νάποσυρθ ή πράγμα πού...δεν καίσιαν βέβαια και πολύ γιά νά τό καταφερουν!...